

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Ο Άλφρέδος γτέ Μυσσέ στη Γεωργία Σάνδη). Φίλη μου,

Κάτι θά σου πώ άπόψε, κάτι που θά σου φανή γελοίο και ήλιθίο... Θά σου τώλεγα μάλιστα με τό στόμα άπό πριν, την ώρα που γρούφαμε άπ' τον περιπάτο...

Μά φοβήθηκα... Θά μου γελούσες κατάμωτρα, θά με κοροΐδεις άσπλαγνα, θά μ' έλεγεσ κακόπαδο κι' άσφαλός θά μου τις έβρεςξες...

Κι' άν πάμ ήμωνα στο σπίτι σου... θά μέτραγα τό σκαλοπάτι...

Στό γράμμα όμως βρίζω τό θάρρος που μου λείπει και τό αυτιά μου δέν θ' άκούσουν τις δίκαιες κατοσδες σου... Θά σου τό πώ λοιπόν:

Σ' αγαπώ!...

Άπό την πρώτη στιγμή που σε άντίκρισα, άπό την πρώτη βραδείά που με προσκάλεσες στο σπίτι σου... Σου τώκρηφα τόσον καιρό, νομίζοντας πως θά ξεγούσα... Νομίζοντας πως κάτι τι στο χαρακτήρα σου, τον άσυνήθητο γιά γυναίκα χαρακτήρα σου, θάπνιγε τό παράξενο κι' άδικαιολόγητο — και... μη σου κατοφανεί αυτό — και ξεφρενικό αίσθημά μου...

Άγωνίστηκα σάν άφημασμένος μαζί του... Κι' άφοδ' τά έλατώματά σου, που τά μετρούσα ένα-ένα και τά μεγάλωνα πιο πολύ άπό μολό μου, δέν στάθηκαν άξια νά ανήξουν την άξιαφή αυτή άγάτη μου, καταπάστηκα μονάχος μου, με τη θέλησή μου γιά μόνο σήμαχο, νά ξεροξίσω τον παράλογο και άτοπο αυτόν έρωτά μου γιά σενα...

Άλλά νιζήθηκα, Γεωργία... Και περιμένω τώρα με σκιμμένο τό κεφάλι, σάν τον κουρδισμένο ένοχο άλήτη, την καταδίκη μου άπ' τό γλακό σου στόμα... Θά πής ίσως: «Ούφ!... Άλλος και τόπος, πάλι, που θά με σταυρώσει σάν Χριστό!»

Είνε ή ευρησμένε σου φράσι, Γεωργία μου, πιο τσιουχητή άπό μαστίγιο... Πιο καιτερή άπό βραστό κατράμι... Με αυτή διώχνεις όσους σου λέν πως σ' αγαπούν, κι' αυτή θά ξεστομίσες και γιά λογαριασμό μου...

Ξεστομίσέ την, άγάτη μου χουση, μά εγώ δέν θά ύποχωρήσω... Τά μάτια μου θά σου φονάζουν άδικαοτα: «Σ' αγαπώ!»... Γιατί «Σ' αγαπώ, ψυχή μου!» Α.

(Ο Ριχάρδος Βάγγερ στη Ματθίλη Βέξεντουκ).

Ζυρίχη, καλοκαίρι του 1858.

Τρίτη πρωί.

Έκλεκτή μου φίλη,

Ίσως και νά μην την περιμένεις τόσο γρήγορα την επιστολή μου αυτή, που σου τη στέλνω άπαντωντας στη δική σου... Στη δική σου επιστολή που είνε στεφανομένη άπ' τις άκτινες της γοητείας κι' άπ' τό μυστήριο τό ύπερτατο μιας άγνης και ψηλής άγάτης... Της κοινής κι' άμοιβαίας μας λατρείας...

Χρειάται σάν καθρέφτη και πέφτες κάτω. Έπειτα πάμ άρχίζει τό πέταγμα της γύφο άπό τό κεφάλι της Τζούλιας κι' έξαφρα πάλι, όπως μπήκε, βγαίνει και χάνεται στο σκοτάδι. Τότε ή Τζούλια ή παλαβή, άρχίζει τό κλάμμα. Ένα κλάμμα αλλοιώτικο, άτονο... Η Μπέρτα περιμένει νά γίνη τό κλάμμα της Τζούλιας γέλιο, όπως γίνονταν πάντα. Περιμένει... περιμένει... μά του κάκου: οί λυγμοί της Τζούλιας γίνονται βαθύτονα, πιο σπαρακτικοί. Η Μπέρτα χάνει την ύπομονή της, διπλώνει γρήγορα-γρήγορα τό μεταξωτό και σπρωχνει την παλαβή νά βγή έξω.

— Άδριο που θά παίζετε, της λέει, του δίνεις μία σπρωξιά... Κι' έπειτα έρχεται νά σου δώσω τό μεταξωτό... Και την Κυριακή...

Μά δέν πρόφτασε νά τελειώσει. Η Τζούλια ή παλαβή βγαίνει παραπατώντας. Τό κλάμμα της γίνεται πιο σφυτό κι' οί λυγμοί που την ταράζουν παίρνουν ένα σκοπό, γίνονται κι' αυτοί σιγά-σιγά τραγουδι, μά τραγουδι λυπητερό:

— Η Τζούλια δέν θά παντρευτή... Η Τζούλια δέν έχει φουστάνι... Η Τζούλια δέν θά σπρώξει τ' όρρανό... Δέν θά τό πνίξη... όχι... όχι... Η Τζούλια δέν θά πάρη τον Μαθιό... Τ' όρρανό θά παίζη πάντα με τό λουλουδάκι... Η Τζούλια δέν έχει φουστάνι... Η Τζούλια δέν θά πάρη τον Μαθιό...

Έπιασα την πένα νά σου γράφο και κάποιος άλλόκοτος φόθος, κάποιος διαταγμός κωφός, έμπόδισε στην άρχή τό χέρι μου... Τό καταλάβαινα νά τρέμη, κι' ύστερα άπό μία σέψη πιο ψυχρή, άνακύβηφα την αίτια αυτού του φαινομένου...

Θά σου την εξομολογηθώ: Φοβόμια, ξεχωριστή μου φίλη... Φοβόμια νά σου γράφο... Δέν ξέρω τί λόγια νά χαράξω που νάμια άντάξια της ύπεροχής επιστολής σου και των θεϊκών σινασθημάτων που ξεγίνονται άπ' την ψυχή σου στο άστρο της χαρτί...

Θά προσπαθήσω νά σου πώ και γώ δυό λόγια... Θά μουτζουρώσω κι' εγώ λίγο χαρτί με την άπέραντη λαχτάρα της ψυχής μου, γιά τη λατρευτή σου ύπαρξη...

Ό,τι θά διαβάσης, κρίνει το με έπιείκεια...

Έγρετε λοιπόν, διόλεικό μου άγγελούδι, νά μ' αγαπάς όσο εγώ σ' αγαπώ, γιά νά στεφανοθύνε ή κοινές, ή σκληρές προσπάθειές μας, με τό δάφνιο στεφάνι της έπιτυχίας... Άς χαρούμε τώρα, ως

τά τρισάδα της πονεμένης μας ψυχής, τη θεΐχη ικανοποίησι που θά χαροΐσυνε ή δύσκολές έπιτυχίες...

Θυμήσου άλλα μά φορά, μαζί μου, τον άγώνα τον τραχύ, που τόσες φορές μάς έφύριξε, γονατιστούς, κουρδισμένους, κατάγμα στο χόμα!... Μά μεις ποτέ μας δέν φωνάζαμε και ποτέ μας δέν ζητήσαμε «χαρά!»

Πισστήκαμε αλλήλοιστά άπ' τά χέρια, άκούηκαμες έπάνω μου, στήριχτηκα στον όμο σου, και νά μας πάλι!... Ματωμένοι άπ' την κουρασι, λαχνασιμένοι άπ' τό γονάτισμα, ρεζιμειμένοι άπ' την άδικη κατακραυγή του κόσμου, ξαναρχίζουμε με μεγαλειότερο κουράγιο και με καινούργια πίστη την πάλη μας, γιά την άπότομη άνηφοριά του τελικού σκοπού μας!...

Και νά μας!... Φτάσαμε πειύ σ' αυτή, νικητή, γεμάτοι γλυκειά ικανοποίησι άπ' τό σώμαμα τόσον και τόσον ευπολιών...

Άχ! άπέραντη λατρεία μου, έλπίδα μου μοναδική, τί στιγμές ήσαν έξείνεις!...

Ποτέ άλλοτε, ποτέ μου ως τώρα, δέν δοξάσασα τέτοκες στιγμές τόσο έντονες και τόσο ταγαμένες.

Τις ξέρεις και σ' τις στιγμές αυτές, έχεις και σ' έάνω σου τά φαρμακερά, τά βαθυλά σημάδια τους και κρίνει με άν λέω ψέμματα. Και ξέρεις ακόμα κάτι;

Θά στο πώ, γιατί είνε άπόλυτη ανάγκη, και φροντίσε, προσπάθησε νά συμμορφωθής μ' αυτό, σε θερμοπαρακαλώ, σε ύκετεύω μ' όλη τη δύναμη της ταγαμένης μου ψυχής, έστω κι' άν πρόκειται ακόμα νά πονήσης κι' έσύ κι' εγώ:

Πρέπει δηλαδή ν' άργήσουμε λιγάκι νά ξαναϊδοθούμε!...

Πονάς;... Φωνάζεις άπ' τον σπαραγμό;... Πόνεσε, λατρεία μου χρυσή, φώναξε όσο μπορείς... Αυτό άνακουφίζει λιγάκι την ψυχή και της δίνει δύναμη ν' άνθξήη... κι' αυτό άλλως τε καινή τη στιγμή αυτή κι' εγώ, ό άνδρας, ό Βάγγερ!

Συμμορφώσου όμως, προς Θεού, μ' αυτό γιά λίγον καιρό ακόμα...

Δάγκασε την ψυχή σου, δειξε άδιαφορία γύρω σου, φέρνε με συχνά στη θύμισί σου, και... και περιμένε άπό μένα, μυστικά και με λαχτάρα, τό σύνθημα γιά νά σετάξης πρόσχαρη στην άγκαλιά μου.

Δέν θ' άργήσω νά σε προσκαλέσω... Κοιμήσου, γλυκειά μου... Ο ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΣΟΥ, που κλαίει αυτή τη στιγμή...

(Ένας άγνωστος σε μία πολύ γνωστή του).

Δυό λόγια θά σου ψιθυρίσω μόνον... Δέν με ύπομιάξεται καν ποιός είμαι... Και τό μουρουόρισμα που φέβρη άπ' τά στεγνά μου χείλια, καιμιά γνωστή σου φωνή δέν θά σου θυμήση... Θά είμαι γιά σενα πάντοτε ό Άγνωστος... Άκου τά δυό μου λόγια:

Ήμουν κλεισμένος χθές, όλημερίς, μονάχος στο δωμάτιό μου... Μονάχος... δηλαδή... μ α ζ υ σ ο υ!

Ήσουν κι' έσύ εκεί... Χωρίς νά τό φαντάξασαι, ήσουν εκεί... κι' άλλο... και ΠΑΝΤΟΥ!... Πιστή σάν σκαλάκι, έρχεσαι άπό κοντά μου... Με ακολουθείς χωρίς άντίρρηση!... Κι' αυτό με φβάνει... Βρίσκω σ' αυτό την ευτυχία... και τη λησιμονία... ΕΝΑΣ?

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

(Το Ε. Δ. Μπισόν).